

Nr 63.

Av herr **Spångberg m. fl.**, om ändring i vissa avseenden av lagen om olycksfall i arbete.

Under senare åren har olycksfallsförsäkringslagen flera gånger varit föremål för riksdagens behandling. Genom ändringar i olycksfallsförsäkringslagen år 1926 och 1928 ha särskilt de lägsta inkomsttagarna kommit i en sämre ställning än förut. Och genom sjukkasselagens antagande ha arbetarna kommit i en ytterligare försämrad ställning, som särskilt hårt drabbar de lägsta inkomsttagarna vid inträffat olycksfall.

Före 1926 års beslut gällde beträffande sjukpenningens storlek, att vid förlusten av arbetsförmågan ett belopp motsvarande två tredjedelar av den skadades arbetsförtjänst skulle utgå. Enligt de då beslutade ändringarna skall sjukpenning utgå med en krona om dagen om den skadades årsförtjänst ej uppgår till 675, om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 675 kronor men ej till 945 kronor, med en krona och 50 öre o. s. v. efter ett intervallssystem med löneklasser på 270 kronor. Vid en jämförelse med förut gällande bestämmelser och de senast antagna finner man, att en inkomsttagare av exempelvis 670 per år förut kom i åtnjutande av c:a en krona och 25 öre per dag, nu endast en krona. En inkomsttagare av 944 kronor per år erhöll förut c:a en krona 70 öre men erhåller nu endast en krona 50 öre o. s. v. Dessa grupper ha alltså erhållit en minskning av upp till 20 %, vilket naturligtvis måste drabba dessa små inkomsttagare synnerligen hårt.

Det står väl tämligen klart för alla att ingen sjuk kan uppehålla sig och kanske försörja familj på så små belopp som en krona om dagen eller, då det gäller livränta, 300 kronor per år. Därtill kommer att det ofta blir rena slumpen, som blir avgörande i fråga om det belopp, som skall utgå vid olycksfall. Under nuvarande osäkerhetstillstånd på arbetsmarknaden med olika växlingar beträffande arbetsinkomst kommer nämligen många i den situationen, att de få söka arbetstillfällen med mycket skiftande möjligheter till inkomster beroende på olika löneförhållanden. Om därvid ett olycksfall inträffar vid utförande av arbete med särskilt låg lön, så kan följden bli, att den drabbade erhåller exempelvis endast en krona per dag under en lång sjukdomstid eller endast 300 kronor per år under sitt återstående liv i händelse av fullständig invaliditet. Samma person skulle, om olycksfallet hade inträffat i ett annat arbete, som han under året haft att utföra, ha kunnat erhålla ett betydligt högre belopp. Nu blir han däremot urståndssatt att leva på den ersättning han blir tilldelad. Dessa förhållanden utgöra ett ytterligare starkt skäl för en höjning av minimibeloppen för sjukhjälp och livränta.

I av oss tidigare väckta motioner ha vi framhållit, att minimigränsen för

sjukpenning skulle höjas till tre kronor per dag och att minimigränsen för livränta vid fullständig arbetsoförmåga skulle höjas till 900 kronor per år. Härvid ha vi utgått från det faktum, att ju mindre inkomst en arbetare haft, ju nödvändigare är det, att han, då han givetvis ej har något sparkapital att ta utav, erhåller möjlighet till existens vid arbetsoförmåga på grund av olycksfall.

En förbättring skulle även uppnås, om den ändringen företogs i intervallindelningen, att intervallen ändrades från nu gällande 270 kronor till 135 kronor med en sjukpenningintervall av 25 öre, vilket vi även vilja förorda.

Vi anse att hel *sjukpenning* bör utgå med följande belopp:

om den årliga arbetsförtjänsten ej uppgår till 1,620 kronor, med tre kronor,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,620 kronor men ej till 1,755 kronor, med tre kronor och 25 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,755 kronor men ej till 1,890 kronor, med tre kronor och 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,890 kronor men ej till 2,025 kronor, med tre kronor och 75 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,025 kronor men ej till 2,160 kronor, med fyra kronor,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,160 kronor men ej till 2,295 kronor, med fyra kronor och 25 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,295 kronor men ej till 2,430 kronor, med fyra kronor och 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,430 kronor men ej till 2,565 kronor med fyra kronor och 75 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,565 kronor men ej till 2,700 kronor med fem kronor,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,700 kronor men ej till 2,835 kronor med fem kronor och 25 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,835 kronor men ej till 2,970 kronor, med fem kronor och 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,970 kronor men ej till 3,105 kronor, med fem kronor och 75 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till eller överstiger 3,105 kronor, med sex kronor.

I fråga om *invaliditetsersättning* anse vi, att livränta vid fullständig arbetsoförmåga bör utgå med ett minimibelopp av 900 kronor per år.

Då denna fråga senast behandlades vid 1933 års riksdag avslogs visserligen motionen på hemställan av andra lagutskottet. I motiveringen för avslag fanns dock ett löfte om tillmötesgående av motionens syfte vid bättre ekonomiskt läge. I utlåtandet anföres: »Utskottet vill dock härvid framhålla, att beloppet av sjukpenning och livränta, som i enlighet med gällande lags bestämmelser utgår inom de lägre inkomstgrupperna, enligt utskottets mening är så låg, att en mindre höjning därav i och för sig kunde anses vara

motiverad, ehuru en sådan höjning på grund av nuvarande ekonomiska läge torde vara synnerligen svår att genomföra.»

Officiellt betecknas ju det *nu* varande ekonomiska läget för gott. Tiden skulle sålunda vara inne att tillmötesgå detta från de på arbetets fält skadades — särskilt de minsta inkomsttagarnas — så betydelsefulla och berättigade krav.

På grund av vad sålunda anförts hemställa vi,

att riksdagen i skrivelse till regeringen måtte anhålla om skyndsamt utredning och förslag till ändring av lagen om olycksfall i arbete i enlighet med de riktlinjer, som ovan angivits.

Stockholm den 14 januari 1936.

Aug. Spångberg.

Verner Karlsson.

Viktor Herou.

K. Kilbom.

Torsten Henrikson.

Arvid Olsson.

Nils Flyg.

Albin Ström.